

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.928 van 19 september 2001
in de zaak A. 94.955/XIV-3581.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. VERSTREPEN,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 28 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 augustus 2000 betreffende de onontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij op 2 augustus 1994 in XXX in het huwelijk treedt met een Belgische; dat zij op 10 november 1994 wordt ingeschreven in de stad Antwerpen op basis van haar huwelijk met een Belgische; dat zij op 17 januari 1995 een aanvraag tot vestiging indient gebaseerd op haar huwelijk met een Belgische; dat de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis van 28 november 1997 het huwelijk van de verzoekende partij nietig verklaart; dat het hof van Beroep te Antwerpen dit vonnis bij arrest van 4 mei 1999 bevestigt en dat de vernietiging op 8 oktober 1999 in de registers van de burgerlijke stand wordt overgeschreven; dat op 28 maart 2000 aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de minister van Binnenlandse Zaken op 2 augustus 2000 de aanvraag tot machtiging van verblijf, ingediend op 30 maart 2000, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), onontvankelijk verklaart; dat dit de thans bestreden beslissing is, waarvan de motivering als volgt luidt :

“De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij art 9§3 zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: dat hij een coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid heeft opgericht (waarvoor hij trouwens niet in het bezit is van een beroepskaart) en het feit dat hij eigenaar is van een onroerend goed, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Het bestaan van een vennootschap, noch het recht op eigendom kunnen immers aantonen dat de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet in het thuisland kan gebeuren.

Bovendien werd de aanvraag ingediend in illegaal verblijf: betrokkene werd op 28/3/2000 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Door de betekening van deze maatregel werd zijn verblijf niet legaal.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“I. Schending van het gelijkheidsbeginsel voorzien in artikel 10 G. W.:

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden om een regularisatieaanvraag in te dienen overeenkomstig de wet van 22 december 1999. Op dat ogenblik bestond er echter geen enkele reden om dergelijke aanvraag in te dienen, aangezien verzoeker op dat ogenblik nog over een identiteitskaart voor vreemdelingen beschikte.

Thans kan verzoeker dergelijke aanvraag niet meer indienen, waardoor hij gediscrimineerd wordt ten opzichte van hen die tijdens de voorziene drie weken wel in aanmerking kwamen om een aanvraag in te dienen.

Dergelijke ongelijkheid maakt een schending uit van artikel 10 van de Grondwet.”;

Overwegende dat de verzoekende partij niet aantoonde in welke zin het gelijkheidsbeginsel door de bestreden akte wordt geschonden; dat zij in tegendeel lijkt aan te voeren dat het gelijkheidsbeginsel neergelegd in artikel 10 van de Grondwet, wordt geschonden door artikel 4 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, waar dit bepaalt dat de aanvraag tot regularisatie dient te worden ingediend binnen een termijn van drie weken te rekenen van de inwerkingtreding van deze wet; dat zowel de vraag of het gelijkheidsbeginsel door voornoemde wetsbepaling wordt geschonden, als het antwoord op deze vraag niet relevant zijn om uitspraak te doen in onderhavige zaak aangezien de bestreden akte de beslissing weergeeft na een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, en niet op basis van artikel 4 van de genoemde wet van 22 december 1999; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“II. Schending van de wet van 29 juli 1991

Overeenkomstig artikel 3 van deze wet dient elke bestuurshandeling voldoende gemotiveerd te zijn in feiten en in rechte.

Dit is niet het geval met de bestreden beslissing.

Vooreerst is de gegeven motivering onjuist.

In de toelichting bij zijn aanvraag verwijst verzoeker naar de omzendbrief van 15 december 1998 waarin een vermoeden van het bestaan van buitengewone omstandigheden gecreëerd wordt indien de aanvraag gedaan wordt binnen de periode van legaal verblijf.

In casu werd, in tegenstelling tot wat de dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing stelt, de aanvraag wel degelijk ingediend tijdens de periode van legaal verblijf.

Verzoeker is steeds in het bezit geweest van een identiteitskaart voor vreemdelingen, deze werd hem ontnomen op 28 maart 2000. Bij deze gelegenheid werd aan verzoeker het bevel gegeven om het land te verlaten op uiterlijk 2 april 2000, zijnde dus nog in de periode van legaal verblijf.

Verder is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd.

In zijn verzoekschrift en nadien in de toelichting haalt verzoeker tal van redenen aan waarom hij geen toepassing kan maken van artikel 9§2 Vreemd. Wet.

Op al deze argumenten wordt door de dienst vreemdelingenzaken niet geantwoord. Men volstaat met te verwijzen naar de opgerichte vennootschap en de eigendom van verzoeker om dan te stellen dat geen van beiden een toepassing van artikel 9§2 Vreemd. Wet verhinderen.

Door niet te antwoorden op de door verzoeker aangehaalde middelen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991.”;

2.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in wat als een eerste onderdeel van het tweede middel kan worden beschouwd, aanvoert dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt geschonden doordat ‘de gegeven motivering (van de bestreden akte) onjuist’ is waar ze stelt dat de aanvraag werd ingediend in illegaal verblijf; dat de verzoekende partij, verwijzend naar de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen en de regularisatie van bijzondere situaties, argumenteert dat de aanvraag werd gedaan in een periode van 'legaal verblijf';

2.2.1.2. Overwegende dat luidens artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen het bevel kan geven het grondgebied vóór een bepaalde termijn te verlaten wanneer een van de in voornoemd artikel 7, eerste lid, bepaalde gevallen zich voordoet; dat hieruit volgt dat op het ogenblik dat het bevel wordt genomen, deze rechtstoestand bestaat en dat derhalve de betrokken vreemdeling geen titel (meer) heeft om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen; dat aldus, uitgedrukt in de terminologie die de verzoekende partij in haar middel hanteert, zulks inhoudt dat de vreemdeling op de datum dat het bevel wordt genomen, niet (langer) "legaal" in het Rijk verblijft - waarbij "verblijven" dient te worden begrepen in de zin die de vreemdelingenwet eraan geeft - en dus het grondgebied dient te verlaten; dat de omstandigheid dat, buiten het in artikel 7, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde geval, de vreemdeling met toepassing van artikel 7, eerste lid, vreemdelingenwet, slechts vóór een bepaalde datum uitvoering aan dit bevel moet geven en het Rijk dient te verlaten - en dus gedurende die gestelde termijn nog op het grondgebied mag aanwezig zijn en aangetroffen worden -, hieraan geen afbreuk doet; dat deze termijn niet inhoudt dat de betrokkene gedurende deze termijn wettig verblijft, maar enkel dat zolang de gestelde termijn niet is verstreken, de in artikel 27 van de vreemdelingenwet bepaalde materiële dwanguitvoering van het bevel geen toepassing vermag te vinden;

Overwegende dat de verzoekende partij voor de stelling dat haar aanvraag wel degelijk werd ingediend tijdens een periode van "legaal verblijf", tevergeefs steun zoekt in de criteria welke zouden zijn bepaald in de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de regularisatie van bijzonder situaties; dat, daargelaten de vraag of deze omzendbrief zich wel uitspreekt over de vraag wat begrepen dient te worden onder "legaal verblijf", die omzendbrief geen enkele verordenende kracht bezit en uiteraard de rechter niet bindt;

2.2.1.3. Overwegende dat op 28 maart 2000 aan de verzoekende partij het bevel is gegeven het grondgebied te verlaten; dat zij derhalve met toepassing van het voorgaande, vanaf die datum niet langer wettig in het land verblijft en het grondgebied van het Rijk dient te verlaten; dat ze na die datum, m.n. op 30 maart 2000 het verzoek indiende tot machtiging van verblijf omwille van humanitaire redenen; dat gelet op het voorgaande, de verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat de aanvraag is ingediend in "illegaal verblijf"; dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet gegrond is;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in wat als een tweede onderdeel van het tweede middel kan worden beschouwd, de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat de bestreden akte niet antwoordt op alle door haar in haar aanvraag tot machtiging en nadien in haar toelichting aangehaalde redenen waarom zij geen toepassing kan maken van artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet;

Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze; dat het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat derhalve de verzoekende partij in haar uiteenzetting van het onderdeel van het middel er ten onrechte van uitgaat dat de formele motiveringsplicht aan het bestuur opgelegd door de voornoemde wet van 29 juli 1991 inhoudt dat alle door de verzoekende partij aangevoerde argumenten moeten worden beantwoord zoals dat krachtens artikel 149 van de Grondwet het geval is met een rechterlijke uitspraak; dat verder de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten; dat immers in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de door de verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn, en dat deze "immers (niet) kunnen aantonen dat de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet in het thuisland kan gebeuren"; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat het tweede onderdeel en derhalve het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien september tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.